

Arrest

nr. 156 785 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat J. BOUMRAYA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer.

(..)

In voorkomend geval, ALIAS:.....

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/07/15 gaat gepaard met dit inreisverbod./ Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 23/07/15 ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkenen betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij heden, 23/07/2015, op heterdaad betrapt werd voor een inbreuk op de sociale wetgeving.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt terwijl hij aan het werken was zonder arbeidskaart.

PV zal worden opgesteld door de PZ Zuid.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van TWEE jaar.

Artikel 71/11, §1, tweede lid:

Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

Betrokkene werd op heterdaad betrapt terwijl hij aan het werken was zonder arbeidskaart, dus bestaan een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. PV zal worden opgesteld door de PZ Zuid.

Zowel uit het dossier, als uit administratief verslag blijkt dat betrokkene geen enkele stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen of tot het bekomen van een verblijfsvergunning.

Redenen waarom hem een inreisverbod van TWEE jaar wordt opgelegd."

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, §1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 5, 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteits- en rechtszekerheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel. Verder meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.2. De in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de genoemde wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoekende partij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden zodat een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorligt.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu blijkt dat de verwerende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaar heeft gegeven aan de verzoekende partij omdat zij op 23 juli 2015 op heterdaad betrapt werd op een inbreuk op de sociale wetgeving, met name het werken zonder arbeidskaart. Voor deze feiten werd een PV opgesteld. De verwerende partij motiveert voorts dat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde bestaat. De termijn van twee jaar voor het inreisverbod verantwoordt de verwerende partij door te verwijzen naar het feit dat verzoekende partij een inbreuk op de sociale wetgeving heeft gepleegd en dat uit niets blijkt dat zij stappen ondernomen heeft om zich administratief in orde te stellen of tot het bekomen van een verblijfsvergunning.

3.4. De verzoekende partij brengt hier vooreerst tegenin dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een relatie heeft op het Belgische grondgebied.

3.4.1. Evenwel blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardige relatie op het Belgische grondgebied niet aannemelijk heeft gemaakt. Het blijkt immers uit het administratief dossier dat verzoekende partij op 18 september 2008 reeds het voorwerp uitmaakte van een repatriëring naar Brazilië (zie onder meer factuur van AB Tours van 13 oktober 2008 en documenten van verwerende partij inzake voorbereiding van deze repatriëring).

Verzoekende partij bezorgde tevens haar paspoort aan verwerende partij (zie mail van 27 juli 2015 in administratief dossier). Uit het paspoort is op te maken dat verzoekende partij op 6 februari 2013 via Frankrijk (luchthaven Roissy CDG) naar België kwam.

Derhalve blijkt uit het dossier dat verzoekende partij (minstens) van 18 september 2008 tot 6 februari 2013 niet op het grondgebied verbleef. Bijgevolg kan er dan ook geen sprake zijn van een onafgebroken gezinssituatie sinds 2005 tot heden. Het voorgelegde huurcontract van 1 mei 2008 kan dan ook bezwaarlijk het gezinsleven aantonen. Hetzelfde geldt voor een factuur van een telecombedrijf op naam van verzoekende partij en dit voor de periode van 10 juni 2015 tot 9 juli 2015. Waar het verzoekschrift melding maakt van vliegtuigtickets naar Brazilië op naam van verzoekende partij en haar partner blijkt dat het enkel tickets op naam van verzoekende partij betreffen en ingevolgde dewelke zij gedurende ongeveer twee maanden het grondgebied wenst te verlaten, blijkbaar zonder haar voorgehouden partner hetgeen een bijkomende aanwijzing is dat er geen gezinsleven voorhanden is. De email van haar advocate – zonder vermelding van de naam van de partijen- kan evenmin duiden op een gezinsleven.

Uit de loutere aanwezigheid van een dame in België waarmee de verzoekende partij een onderdak deelt, kan niet *ipso facto* het bestaan van een gezins- of een familielevens worden afgeleid. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat dit gegeven een specifieke omstandigheid uitmaakt waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

In die optiek is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij motiveert dat uit administratief verslag blijkt dat betrokkene geen enkele stap heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen of tot het bekomen van een verblijfsvergunning. Verzoekende partij erkent ook in haar verzoekschrift dat zij geen enkele stap in die richting ondernomen heeft nu zij toegeeft dat zij geen enkele aanvraag heeft ingediend ten bewijze van haar amoureuze relatie met D.C..

Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat het bestuur onvoldoende rekening zou gehouden hebben met de elementen eigen aan haar situatie.

3.5. De verzoekende partij wenst de inhoud van de bestreden beslissing te toetsen aan de artikelen 5, 6 en 11 van de Terugkeerrichtlijn. Zoals de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift aangeeft, zijn deze bepaling evenwel in het Belgische recht omgezet door de wet van 15 januari 2012. De verzoekende partij houdt nergens voor dat die omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Bij gebrek aan rechtstreekse werking kan de schending van voormelde artikelen van de Terugkeerrichtlijn niet op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.6. Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.6.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft verwijst verzoekende partij naar haar relatie met mevrouw D.C.. Verzoekende partij zou reeds tien jaar een relatie met deze vrouw hebben die legaal met haar dochter op het grondgebied verblijft.

De Raad verwijst evenwel naar zijn bespreking onder punt 3.4.1. waaruit blijkt dat verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven op het Belgische grondgebied heeft aangetoond.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien verzoekende partij gewag zou kunnen maken van een gezinsleven op het Belgische grondgebied dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, dan nog dient vastgesteld dat verzoekende partij geen hinderpalen aantoonde die het verderzetten van het gezinsleven elders dan in België zouden verhinderen.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot de stelling als zou zij een beschermenswaardig privéleven hebben ontwikkeld op het Belgische grondgebied, maar zij laat na concrete gegevens aan te brengen waaruit dergelijk beschermenswaardig privéleven kan afgeleid worden.

De grief gebaseerd op de schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Voor zover de verzoekende partij nog meent dat artikel 8 van het EVRM een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij hierin niet gevolgd worden.

3.7. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit het administratief dossier dat er een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding van de onderschepping van de verzoekende partij door de politie van Brussel, waarbij haar illegale tewerkstelling werd vastgesteld. Bij aard van de feiten staat het volgende vermeld: "*séjour illegal – travail au noir*". Tevens wordt in voormeld verslag verwezen naar het PV opgesteld door de politie met nummer BR.55.L3.038089/2015 alsook naar de datum en het uur waarop de verzoekende partij op heterdaad betrap werd.

Gelet op hoger genoemde vaststellingen kan verzoekende partij dan ook bezwaarlijk voorhouden dat het kennelijk onredelijk is dat zij beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde

3.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat rekening gehouden werd met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en waarom de verwerende partij geopteerd heeft voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar. Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.9. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij

artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel.

3.10. De Raad wijst er voorts op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekende partij verwijst weerom naar haar voorgehouden relatie met een op het Belgische grondgebied verblijvende dame en haar voorgehouden privéleven. Dat dit gegeven niet van die aard was dat het tot een andere besluitvorming aanleiding kon geven, blijkt uit de bespreking hoger.

Verzoekende partij maakt geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

3.12. Verzoekende partij voert nog de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het enig middel is dan ook onontvankelijk in de aangegeven mate.

3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER